

Ανάμνηση από επίσκεψη στο Άγιο Όρος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Και πάλι στο Άγιο Όρος. Για να παρευρεθώ στο σαρανταήμερο μνημόσυνο του Γέροντος Μωυσή, που έγινε την Πέμπτη 10 Ιουλίου 2014 στην Ιερά Μονή Κουτλουμουσίου.

Η κάθε επίσκεψη στο Όρος γίνεται και μια ανάμνηση του Όρους της δεκαετίας του '70, όπου, φοιτητής τότε, το γνώριζα στο τέλος της «παρακμής» του και στην αρχή της «αναγέννησής» του. Τώρα πια δεν περπατάμε, επικοινωνούμε όποτε θέλουμε με τον έξω κόσμο, δεν δυσκολευόμαστε στις συνθήκες παραμονής.

Όμως κάτι λείπει! Τότε μιλούσαμε με Γεροντάδες θέματα πνευματικής ζωής, ψηλαφούσαμε τη Χάρη, μιλούσαν οι εικόνες, κατεβαίναμε στο χάος του εαυτού μας και χαιρόμασταν την ανάστασή μας. Οι Λειτουργίες μετάγγιζαν ουρανό, μυστήριο, μεγαλείο. Γυρίζαμε αιώνες πίσω και καταλαβαίναμε τη ζωή των «Πατέρων ημών». Επιστρέφαμε στον κόσμο και μας συνόδευε η Χάρις του Θεού που τα ασθενή θεραπεύει και τα ελλείποντα αναπληρεί. Και τώρα, βέβαια, υπάρχουν οι θαυματουργές εικόνες, τα ευώδη λείψανα εκατοντάδων αγίων, θεοφόροι Γεροντες που γνωρίζουν τη δύναμη του Σταυρού και της Αναστάσεως, κρυμμένοι ασκητές με πολλά δάκρυα και ποικίλα χαρίσματα.

Η τουριστική νοοτροπία δεν μπορεί να εισχωρήσει στο βάθος και να δει τα

αθεώρητα. Γιατί, είν' αλήθεια, όταν έρχεσαι στο Άγιο Όρος ως τουρίστας αντί ως προσκυνητής, βλέπεις «κατ' όψιν». Έχεις απαιτήσεις που δεν αντέχουν στην ταπείνωση, στη σιωπή που ακούει τους μυστικούς ήχους, στην όραση των αοράτων.

Τότε, όσοι έρχονταν στο Άγιο Όρος, έρχονταν αναζητώντας να βρουν τον εαυτό τους. Γι' αυτό δεν περίμεναν να δουν αγίους, δεν πείραζε η απουσία ανέσεων, το μακρύ περπάτημα στα ανύπαρκτα πια μονοπάτια του. Τώρα η αναζήτηση γίνεται προς τα έξω κι άρα θέαμα. Αλλά «η Βασιλεία του Θεού εντός ημών εστιν». Πού να τη βρεις όταν ψάχνεις θαύματα που προκαλούν θάμβος αντί δάκρυα μετανοίας; Γι' αυτό δεν μπορείς να τη διακρίνεις στη σιωπή του μοναχού, στην κούραση του διακονήματός του, στον πόνο της υπομονής του. Τι άλλαξε κι αλλάξαν τα βιώματα; Βέβαια, όποιος δεν γνώρισε κάτι άλλο από αυτό που ζει τώρα δεν καταλαβαίνει τη διαφορά και δεν πονεί στην αλλαγή...

Συγχωρέστε μου τη σύγκριση. Δεν θάπρεπε ίσως, αφού κάθε εποχή και κάθε χώρος έχει τους όντως ανθρώπους του Θεού που γίνονται, χωρίς να το επιδιώκουν, σημεία που δείχνουν την όντως ζωή. Όμως, πώς να μην ζωντανέψουν τα βιώματα από την τρίωρη συνάντηση με τον όσιο Γέροντα Παΐσιο στο κελλί του στον Τίμιο Σταυρό και αργότερα στην Παναγούδα; Από τις μεσονύκτιες συζητήσεις με το σοφό Γέροντα Βασίλειο στην πρώτη του Μονή ως Ηγούμενος, στη Σταυρονικήτα; Από τις εκστατικές λειτουργίες με το σύγχρονο Πατέρα και Διδάσκαλο, Αρχιμανδρίτη Γεώργιο Γρηγοριάτη; Κι ακόμα, από την παραμονή μου αργότερα στο κελλί του φίλου Μωυσέως Μοναχού, με ό,τι σημαίνει αυτό σε ένα Αγιορείτικο κελί γεμάτο βιβλία;

Πώς να μη θυμηθώ τη Χάρη της Πορταίτισσας, όταν, μετά από δίωρο περπάτημα, την προσκυνούσαμε με δέος; Πώς να ξεχάσω τι ένοιωσα μπαίνοντας στο Καθολικό του διαλυμένου τότε Βατοπαιδίου;

Κάθε φορά που έρχομαι στο Όρος, όχι ως ανάγκη αλλά από ανάγκη, λέω «δεν θα ξανάρθω! Κι η Κύπρος είναι Άγιο Όρος!». Όμως όταν βρεθώ στα αγιασμένα χώματα του περιβολιού της Παναγίας μας, νιώθω πως ό,τι αλλαγές και μετατροπές και νάχουν γίνει, δεν παύει από το να είναι το «ψηλότερο μέρος της γης» (Μεσογαίας Νικόλαος), συνεχίζοντας τη χιλιόχρονη παράδοσή του, που είναι παράδοση αγιότητας, μεταγγίζοντάς την «εις πάσαν την γην».

Έτσι το Άγιο Όρος γίνεται όπως τη Λειτουργία, όπου ο λειτουργός και ο ψάλτης την επηρεάζουν αλλά δεν την καθορίζουν. Η τέλεσή της γίνεται σύναξη της Εκκλησίας, από περάτων έως περάτων της οικουμένης, γι' αυτό και αιτία ζωής αιωνίου, για τους εγγύς και τους μακράν, ως έργο Θεού ζώντος.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com